

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/296/2015
Identifikačné číslo spisu: 1015200051
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200051.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: Mgr. Ing. U. S., nar. XX. H. XXXX, bytom v M., V. č. XX/X, právne zast.: JUDr. Jurajom Füzérom, advokátom so sídlom v Trebišove, M.R.Štefánika č. 1256/22, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2014, Č: 34 120/2014/15/RK, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2015, č.k. 1S/5/2015-87, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2015, č.k. 1S/5/2015-87, p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 5. novembra 2014, Č: 34 120/2014/15/RK, ktorým bolo v časti výroku o uložení sankcie zmenené prvostupňové rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Odbor znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) z 15. augusta 2014, Č. 34 120/2014/15 tak, že žalobcovi bola za porušenie povinnosti plynúcej mu z § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z.z.“) v spojení s § 23 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 490/2004 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „Výhláška“) uložená peňažná pokuta vo výške 1.000,- eur a zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie 10 mesiacov. Vo zvyšnej

časti (skutková veta a výrok o porušení povinnosti) žalovaný predmetné rozhodnutie potvrdil a žalobcom podaný rozklad zamietol.

Prvostupňovým rozhodnutím z 15. augusta 2014, Č. 34 120/2014/15 bol žalobca uznaný za vinného, že na výzvu prvostupňového správneho orgánu z 19. februára 2014, doručenú dňa 25. februára 2014, nepredložil správne mu orgánu v období od 06. marca 2014 do 14. augusta 2014 denník, ktorý obsahuje záznamy o úkonoch vykonaných v kalendárnych rokoch 2006 až 2013. Týmto porušil povinnosť uloženú v § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. v spojení s § 23 ods. 1 Výhlášky, čím spáchal trváci správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z.z., za čo mu bola podľa § 27 ods. 3 písm. d/ zákona č. 382/2004 Z.z. uložená sankcia - vyčiarknutie zo zoznamu.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona. Mal za preukázané porušenie zákonnej povinnosti zo strany žalobcu tým, že ani na výzvu prvostupňového správneho orgánu nepredložil správne mu orgánu za obdobie od 6. marca 2014 do 4. augusta 2014 znalecké denníky obsahujúce záznamy o úkonoch vykonaných v kalendárnych rokoch 2006 až 2013, čím porušil zákonnú povinnosť uloženú v § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z.

Konštatoval, že dôvody uvádzané žalobcom v žalobe nie sú spôsobilé vecne spochybníť správnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Tieto vyhodnotil ako dôvody čisto subjektívneho charakteru, nesúvisiace s výkonom činnosti znalca, ktoré nemôžu ospravedlniť porušenie zákonnej povinnosti žalobcu.

Sankciu, ktorú uložil žalovaný, považoval krajský súd za primeranú.

Námietku, ktorou žalobca poukazoval na uplynutie premlčacej lehoty krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že zákon č. 382/2004 Z.z. neustanovuje žiadnu lehotu pre žalovaný správny orgán, počas ktorej by tento bol povinný, či oprávnený žiadať od účastníka konania (znalca) predloženie znaleckých denníkov. Povinnosť predkladať predmetné znalecké denníky znalcovi vyplýva z § 27 v spojení s § 29 menovaného zákona a nie je nijako časovo ohraničená, rovnako ako časovo nie je ohraničené oprávnenie žalovaného správneho orgánu na vyžiadanie si týchto denníkov, na ktoré ho zmocňuje práve § 29 menovaného zákona.

Krajský súd sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danej veci bol nesprávne poučený na školení pre znalcov. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že povinnosť znalca predkladať znalecké denníky je uložená zákonom a túto skutočnosť nemôže nijako meniť názor školiteľa akéhokolvek vzdelávania pre znalcov, obzvlášť, keď žalobca bol na splnenie si zákonnej povinnosti opakovane vyzývaný.

Rovnako krajský súd z obsahu predloženého administratívneho spisu mal za preukázané, že zo strany správneho orgánu nedošlo k procesnému pochybeniu, preto námietku žalobcu spočívajúcu v porušení § 3, § 4, § 46 a § 47 Správneho poriadku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že žalobca vo svojej žalobe neuviedol žiadne relevantné dôvody, ani žiadne iné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné žalobe vyhovieť, preto postupom podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutia správnych orgánov zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Za odvolacie dôvody označil dôvody obsiahnuté v § 205 ods. 2 písm. a/ OSP (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/ > účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a písm. h/ > súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), v § 205 ods. 2 písm. b/ OSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), v § 205 ods. 2 písm. d/ OSP (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a v § 205 ods. 2 písm. f/ OSP (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

V podanom odvolaní žalobca predovšetkým namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s námietkami a taktiež judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (2Sžo/200/2009 a 2Sžo/201/2010), na ktorú poukazoval už v podanej žalobe. Dodal, že v zmysle záverov v týchto rozsudkoch prijatých vyplýva, že aj predmetné konanie má charakter konania o trestnom obvinení, správny orgán musí rešpektovať procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručujúci právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie. Predovšetkým mali správne orgány v predmetnej veci nariadiť ústne pojednávanie.

Ďalej uviedol, že pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti správny orgán posudzuje, či dôkazy boli získané a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu alebo či z tohto hľadiska je i možné vyčítať určité chyby, t.j. či ide o dôkazy zabezpečené v súlade so zákonom alebo ide o dôkazy nezákonné. K dôkazom, ktoré boli získané alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi nemožno prihliadnuť a iný postup správneho orgánu by mal za následok, že porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu by sa premietlo do skutkového stavu veci, ktorý zistil správny orgán a v konečnom dôsledku aj do rozhodnutia vo veci samej. Ak by správny orgán prihliadol k nezákonným dôkazom a na základe takýchto dôkazov by postavil skutkové zistenia, tak by potom správny orgán správne konanie v predmetnej veci zaťažil chybou, ktorá by mala za následok vecné nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie.

Dodal, že pokiaľ krajský súd rozhodol odlišným spôsobom, ako už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedených rozsudkoch, porušil princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a tým aj princíp právnej istoty. Rovnako namietal postup tak správnych orgánov ako aj krajského súdu, keď tieto opomenuli akceptovať čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Ďalej namietal, že správny orgán neakceptoval žiadosť o doručenie listu z Okresného riaditeľstva Policajného zboru, na základe ktorého bolo voči žalobcovi zahájené správne konanie.

V súvislosti s nepredložením znaleckých denníkov žalobca poukázal na to, že sa riadil informáciou prednesenou na školení znalcov, podľa ktorej Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky postačujú výpisy zo znaleckého denníka, ktoré aj počnúc rokom 2009 pravidelne 2 krát ročne posielal. Mal za to, že táto skutočnosť spôsobuje nižší stupeň protiprávneho konania, čo sa malo v konečnom dôsledku prejaviť v ukladaných sankciách a ich výškach.

V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol, že požiadavka správneho orgánu nemá oporu v zákone, nakoľko premlčanie v civilnom práve (kam znalecká činnosť patrí) je trojročné. Taktiež s poukazom na § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch predloženie znaleckých denníkov za roky 2006 až 2013 považuje za nezákonnú požiadavku, keďže priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky. Dodal, že v snahe zmierniť situáciu, doručil Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky kópie znaleckých denníkov za roky 2011, 2012, 2013 a dňa 5. októbra 2015 aj za rok 2014.

Žalobca ďalej uviedol, že zhluk udalostí od 25. februára 2014 (kedy prevzal výzvu na predloženie znaleckých denníkov) nedovolil žalobcovi náležite sa venovať predmetnej výzve dôvodiac pritom predovšetkým odovzdaním bakalárskej práce, skúškami za letný semester, štátnymi bakalárskymi

skúškami, požiarom strechy na chate a následnej svojpomocnej demontáže jej časti ako aj vybudovaním novej strešnej konštrukcie a obnovením vnútorných priestorov.

Záverom podaného odvolania žalobca zdôraznil, že krajský súd opomenul tú skutočnosť, že ak by si zodpovedný pracovník správneho orgánu dôsledne plnil svoje pracovné povinnosti podľa § 23 ods. 1 Vyhlášky (kontrola denníkov spravidla raz ročne), tak nemuselo vzniknúť 10 ročné vákuum.

III.

K podanému odvolaniu žalobcu sa v stanovenej lehote vyjadril žalovaný, s odôvodnením, že žalobca v odvolaní uviedol obsahovo totožné námietky v porovnaní s tými, ktoré uvádzal už v podanej žalobe a s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí správne vysporiadal.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 OSP ako zákonný a správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. - Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1, 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

(2) V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 <. OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 <. veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 <. veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým tento postupom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2014, Č: 34 120/2014/15/RK.

Podľa § 13 ods. 5 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v rozhodnom znení, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zabezpečuje výkon znaleckej činnosti, prekladateľskej činnosti a tlmočnickej činnosti a vydávanie Zbierky zákonov Slovenskej republiky a Obchodného vestníka.

Podľa § 1 zákona č. 382/2004 Z.z. tento zákon upravuje podmienky výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti a prekladateľskej činnosti, práva a povinnosti znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, ako aj podmienky činnosti znaleckých ústavov, a pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) pri výkone ich činnosti.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z.z. znalec, tlmočník alebo prekladateľ zapísaný v zozname je povinný o svojich úkonoch viesť denník.

Podľa § 27 ods. 1, 3, 4, 7, 8 a 10 zákona č. 382/2004 Z.z. znalec, tlmočník, prekladateľ sa dopustí správneho deliktu, ak

- a/ spôsobil bez vážnych dôvodov uznaných súdom alebo iným orgánom verejnej moci prieskúvať v súdnom alebo inom konaní, v ktorom bol ustanovený; za spôsobenie prieskúvania sa považuje prekročenie lehoty určenej na vykonanie úkonu súdom alebo iným orgánom verejnej moci o viac ako 30 dní,
- b/ poruší iné povinnosti ustanovené týmto zákonom,
- c/ sa neoprávnene vydáva za znalca, tlmočníka alebo prekladateľa v odbore alebo v odvetví, v ktorom nie je zapísaný v zozname.

(3) Za správny delikt podľa odseku 1 možno uložiť tieto sankcie:

- a/ písomné napomenutie,
- b/ peňažnú pokutu do 1 650,- eur fyzickej osobe a do 33 190,- eur právnickej osobe,
- c/ zákaz výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti alebo prekladateľskej činnosti na obdobie najviac jedného roka,
- d/ vyčiarknutie zo zoznamu.

(4) Sankciu podľa odseku 3 možno uložiť jednotlivo alebo popri sebe; sankciu podľa odseku 3 písm. d/ možno uložiť súbežne len so sankciou podľa odseku 3 písm. b/.

(7) Sankciu za iný správny delikt podľa tohto zákona možno uložiť do jedného roka odo dňa zistenia porušenia povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa porušenia povinnosti.

(8) Pri ukladaní sankcií za iný správny delikt podľa tohto zákona ministerstvo vychádza z povahy, miery zavinenia, závažnosti, spôsobu, dĺžky a dôsledkov protiprávneho konania alebo opomenutia.

(10) Iné správne delikty podľa tohto zákona prejednáva ministerstvo a ukladá za ne sankcie.

Podľa § 29 ods. 1 a 2 zákona č. 382/2004 Z.z. dohľad nad činnosťou vykonáva ministerstvo
a/ sledovaním dodržiavania zákonnosti a správnosti postupov znalcov, tlmočníkov a prekladateľov a preskúvaním podnetov na postup pri výkone tejto činnosti,
b/ kontrolou denníkov,
c/ kontrolou plnenia povinnosti uloženej v § 30 ods. 1 písm. a/,
d/ kontrolou plnenia povinností znaleckých ústavov a tlmočnických ústavov uložených týmto zákonom,

(2) Pri výkone dohľadu sú znalci, tlmočníci, prekladatelia a tlmočnicke ústavy povinní poskytnúť ministerstvu súčinnosť.

Podľa § 32 zákona č. 382/2004 Z.z., ak nie je ustanovené v tomto zákone inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. 16)

Podľa § 3 ods. 4 veta prvá Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci.

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 17 ods. 7 Vyhlášky znalec, tlmočník alebo prekladateľ je povinný archivovať denník v listinnej podobe.

Podľa § 23 ods. 1 Vyhlášky kontrolu vedenia denníka vykonáva ministerstvo spravidla raz za rok. Ak je denník vedený v elektronickej forme, na kontrolu sa predkladá v listinnej forme. Znalec, tlmočník alebo prekladateľ predloží ministerstvu denník na kontrolu kedykoľvek, keď bude o to požiadaný. Správnosť vedenia denníka a dátum vykonanej kontroly ministerstvo vyznačí v denníku a potvrdí pečiatkou.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 <. OSP v spojení s § 246c ods. 1 <. veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že podaním zo 7. februára 2014 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Lučenec požiadalo prvostupňový správny orgán o predloženie

zoznamu znaleckých posudkov vykonaných žalobcom v období rokov 2006 až 2008. Na základe uvedeného, prvostupňový správny orgán podaním z 19. februára 2014, číslo 34120/2014/15, doručeným žalobcovi dňa 25. februára 2014, vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia predložil znalecké denníky obsahujúce záznamy o úkonoch vykonaných v rokoch 2006 - 2013. Nakoľko však žalobca v stanovenej lehote znalecké denníky za uvedené obdobia nepredložil (zaslal iba výpisy z denníkov za žiadané obdobia), prvostupňový správny orgán podaním zo 17. marca 2014, číslo 34120/2014/15, doručeným žalobcovi dňa 25. marca 2014, žalobcu opätovne vyzval na predloženie denníkov a súčasne začal voči žalobcovi správne konanie pre podozrenie zo spáchania verejnoprávneho deliktu. Dňom 25. marca 2014 sa začalo v danej veci správne konanie. Žalobca podaním doručeným prvostupňovému správne orgánu

dňa 7. apríla 2014 s poukazom na nepriaznivý zdravotný stav a študijné povinnosti požiadal o prerušenie konania. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 11. apríla 2014, Číslo: 34 120/2014/15 predmetné správne konanie neprerušil s odôvodnením, že na splnenie povinnosti znalca predložiť denníky ako knihy osobitnej evidencie, ktoré mal žalobca ako znalec povinnosť v minulosti viesť a archivovať do dnešného dňa, sa nepredpokladá žiadna ďalšia, dodatočná činnosť, respektíve aktivita, okrem ich prostého zaslania poštou na adresu prvostupňového správneho orgánu.

Rozhodnutím z 15. augusta 2014, Č.: 34 120/2014/15 bol žalobca uznaný za vinného, že na výzvu prvostupňového správneho orgánu z 19. februára 2014, doručenú dňa 25. februára 2014, nepredložil správne orgánu v období od 6. marca 2014

do 14. augusta 2014 denník, ktorý obsahuje záznamy o úkonoch vykonaných v kalendárnych rokoch 2006 až 2013, teda porušil povinnosť uloženú v § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. v spojení s § 23 ods. 1 Vyhlášky, čím spáchal trváci správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z.z.. Podľa § 27 ods. 3 písm. d/ zákona č. 382/2004 Z.z. bola žalobcovi uložená sankcia - vyčiarknutie zo zoznamu.

Na základe podaného rozkladu voči uvedenému rozhodnutiu sa žalovaný správny orgán stotožnil čo do spáchaného skutku ako aj porušenia povinnosti so závermi plynúci z prvostupňového správneho rozhodnutia, a teda v tejto časti rozhodnutie potvrdil a žalobcom podaný rozklad zamietol. V časti výroku o uložení sankcie však pristúpil k zmene prvostupňového správneho rozhodnutia, a to tak, že žalobcovi za porušenie povinnosti plynúcej z § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. v spojení s § 23 ods. 1 Vyhlášky uložil podľa § 27 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z.z. peňažnú pokutu vo výške 1.000,- eur a zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie 10 mesiacov.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu a rovnako mal za preukázané, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť predložiť znalecký denník za príslušné obdobia, pričom túto povinnosť si nesplnil ani do rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Týmto svojim (ne)konaním tak celkom zjavne a nad rámec akýchkoľvek pochybností postupoval v rozpore s § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. v spojení s § 23 Vyhlášky, čím sa dopustil iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z.z.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že správne orgány mali vo veci nariadiť ústne pojednávanie, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že správne konanie sa v predmetnej veci riadilo Správnym poriadkom, na aplikáciu ktorého priamo odkazuje § 32 zákona č. 382/2004 Z.z.. Podľa Správneho poriadku môže správne konanie prebiehať v dvoch formách, a to v ústnej forme a forme písomnej. Podľa vyššie citovaného § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny poriadok teda rozlišuje obligatórne ústne pojednávanie a fakultatívne ústne pojednávanie. Obligatórne sa ústne pojednávanie nariadi vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis [(napríklad § 74 ods. 1 veta prvá zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, prípadne § 113 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)]. Inak správny orgán nariadi ústne pojednávanie iba v prípade, ak si to vyžaduje povaha veci. V danom prípade však tak prvostupňový správny orgán, ako aj správny orgán odvolací, mali riadne a bezpečne preukázané porušenie príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z.z. zo strany žalobcu, keď tento ani v dodatočnej lehote nepredložil žiadané znalecké denníky za príslušné obdobia, a preto v danej veci ani nevyvstala potreba objasniť vec na ústnom pojednávaní.

Pokiaľ si správne orgány zvolili písomnú formu správneho konania, tieto postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku.

Navyše nariadenie ústneho pojednávania bez toho, aby si to vyžadovala povaha veci a nebolo dostatočne opodstatnené, najmä v konaniach, kde je spoľahlivo zistený a preukázaný skutkový stav veci môže byť porušením jednej zo základných zásad správneho konania, a to rýchlosti a hospodárnosti konania, pretože správny orgán je povinný v konaní postupovať bez zbytočného zaťažovania účastníkov (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku).

Zároveň najvyšší súd dáva žalobcovi do pozornosti tú skutočnosť, že v správnom konaní je potrebné rešpektovať predovšetkým zásady správneho konania, ktoré sú jasne a určito formulované v Správnom poriadku a nie snažiť sa bezbreho uplatňovať všeobecné ustanovenia a články Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré je možné aplikovať na akúkoľvek prejednávajúcu vec. Každú vec je potrebné posudzovať s prihliadnutím na jej špecifiká a osobitosti, čo sa v konečnom dôsledku prejavilo aj v danej veci, kedy protiprávne konanie žalobcu bolo jednoznačne preukázané aj bez potreby nariadenia ústneho pojednávania.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal uplynutie trojročnej premlčacej doby, uplynutím ktorej nemá správny orgán možnosť žiadať od znalca znalecké denníky. V zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z.z. má znalec (žalobca) povinnosť viesť o svojich úkonoch denník, tento archivovať, pričom dohľadom nad činnosťou znalcov zákonodarcia poveril Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Znalec je povinný predložiť ministerstvu denník na kontrolu kedykoľvek, keď bude o to požiadaný. Zároveň podľa § 29 ods. 2 menovaného zákona, sú znalci pri výkone dohľadu povinní poskytnúť ministerstvu súčinnosť. V danom prípade ministerstvo v pozícii orgánu dozoru, resp. dohľadu na základe žiadosti Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec vyzvalo žalobcu na predloženie znaleckých denníkov, pričom žalobca bol povinný bez ďalšieho tejto výzvy vyhovieť a tieto predložiť. Pokiaľ tak žalobca neurobil, porušil tým povinnosť plynúcu mu z vyššie uvedeného § 29 ods. 2, čím sa dopustil protiprávneho konania majúceho znaky iného správneho deliktu. Čo sa týka samotnej žalobcovej námietky, že premlčanie v civilnom práve je trojročné, a teda, že ministerstvo nemalo oprávnenie od žalobcu žiadať predloženie znaleckých denníkov za obdobia rokov 2006 - 2011, najvyšší súd konštatuje, že v danej veci podmienky výkonu znaleckej činnosti upravuje výlučne zákon 382/2004 Z.z., ktorý však neustanovuje žiadnu lehotu, v rámci ktorej môže žiadať ministerstvo od znalca súčinnosť - v tejto veci vo forme predloženia znaleckých denníkov. Žalobca v podanom odvolaní v tejto súvislosti ďalej uviedol, že správny orgán bol oprávnený od neho vyžiadať v roku 2014 iba znalecké denníky za roky 2012, 2013, avšak z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca v priebehu správneho konania nepredložil ani tieto denníky.

Pokiaľ žalobca namietal zánik zodpovednosti s poukazom na § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, najvyšší súd vyhodnotil aj túto námietku ako nedôvodnú. Protiprávne konanie žalobcu nie je priestupkom, ale podľa § 27 zákona č. 382/2004 Z.z. má povahu iného správneho deliktu, na prejednanie ktorého sa nevzťahuje zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Zákon č. 382/2004 Z.z. podľa § 26 za priestupok považuje výlučne konanie, ktorým sa osoba neoprávnene vydáva za znalca, tlmočníka alebo prekladateľa, poruší povinnosť podľa § 8 ods. 3 tohto zákona alebo poruší povinnosť podľa § 13 tohto zákona. V danom prípade sa teda jednalo o iný správny delikt, pričom prekluzívne lehoty plynúce z § 27 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z.z. správne orgány dodržali. Lehota na predloženie denníkov žalobcovi uplynula dňom 5. marca 2014, dňom nasledujúcim došlo k porušeniu povinnosti žalobcom spočívajúcom v neposkytnutí súčinnosti ministerstvu. Dňa 25. marca 2014 sa začalo vo veci správne konanie a dňa 5. novembra 2014 bola žalobcovi uložená sankcia v konečnej podobe. Rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 12. novembra 2014.

Rovnako neobstojí ani poukaz žalobcu na českú právnickú literatúru, nakoľko český zákon č. 36/1967 Sb. o znalcih a tlmočnícih upravuje v tejto súvislosti odlišnú klasifikáciu protiprávných konaní majúcih znaky buď priestupkov (§ 25a zákona), alebo správnych deliktov spáchaných právnickými

osobami (§ 25b zákona).

Napokon aj námietky spočívajúce v uvedení skutočností, na základe ktorých sa žalobca snaží ospravedlniť neposkytnutie potrebnej súčinnosti ministerstvu (postup žalobcu podľa názoru prijatého na školení znalcov, odovzdanie bakalárskej práce, skúšky za letný semester 2014, štátne bakalárske skúšky, požiar strechy na chate, následná jej svojpomocná demontáž jej časti ako aj vybudovanie novej strešnej konštrukcie a obnovenie vnútorných priestorov) nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť záverov, ku ktorým dospeli správne orgány.

Žalobca v postavení znalca si musí predovšetkým uviesť, že ako osoba splnomocnená štátom na vykonávanie činnosti podľa zákona č. 382/2004 Z.z. je povinná si prioritne plniť povinnosti plynúce mu z tohto postavenia. Ako znalec má osobitné práva a rovnako aj povinnosti vo vzťahu k orgánu dohľadu. Pokiaľ tento orgán vyzval žalobcu na splnenie určitej povinnosti (v tomto prípade na predloženie znaleckých denníkov) znalec bol povinný túto povinnosť v stanovenej lehote splniť a znalecké denníky predložiť a nie viesť s orgánom dohľadu dialóg a predkladať mu vlastné právne názory na uvedenú problematiku. Ak žalobcovi nespôsobovalo ťažkosti zaslať orgánu dohľadu výpisy z denníkov, isto by nemal problém zaslať namiesto týchto výpisov z denníkov znalecké denníky v zmysle výzvy realizovanej orgánom dohľadu (ministerstvom).

Záverom najvyšší súd dáva do pozornosti tú skutočnosť, že žalobca požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd predmetnej žiadosti nevyhovel, o čom upovedomil žalobcu podaním z 10. mája 2017, doručeným žalobcovi dňa 17. mája 2017. Žalobca následne podaním doručeným najvyššiemu súdu dňa 18. mája 2017 (e-mailom), respektíve 22. mája 2017 (poštou) opätovne požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, o ktorom však najvyšší súd už nerozhodol, nakoľko dňa 28. júna 2017 vyhlásil rozhodnutie vo veci samej.

S poukazom na uvedené skutočnosti najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil, keďže dôvody, ktoré prvostupňový súd v rozsudku uviedol, považuje za správne.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v tomto konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.